

Za těch jedenáct let si to sedlo

rozhovor Lenky Janyšové s Lenkou Hulákovou

Titulní strana dnešního zpravodaje patří rozhovoru s pořadatelkou ladé Lenkou Janyšovou (LJ) a Lenkou Hulákovou (LH), která Mladou na Malou přivedla a toho času se nachází na mateřské. A protože je letošním utajeným tématem přehlídky ideální dialog, nechali jsme hovor Lenek volně proudit a plynout a moc se jim do dialogu nevměšovali.

Jak prožíváte letošní ročník Mladé scény?

LJ: Já ho prožívám docela v klidu. Myslím si, že jsme už natolik sehnali, že dokážeme vyřešit různé otázky a úkoly velmi rychle.

LH: Já ho prožívám ve velkém neklidu, ale jen proto, že tady mám dvě děti. Zároveň si můžu dovolit si je sem vzít, protože vím, že Lenka všechno zařídí.

LJ: Leni, jak se ti líbí rozdělení počtu účastníků podle hracího místa?

LH: Myslím, že už to bylo loni a předloni takové na hranici a že se mně zdálo, že je prostor Malé scény přeplněný. Uznávám, že jsi měla pravdu, aby se to rozdělilo. Pořád je to plné, ale všichni se vejdu, všichni si sednou. Jediné, co mi na tom rozdělení vadí je, že soubory hrají proti sobě a nevidí se. Ale zase hrají dvakrát a mají různé zážitky.

LH: A jak ty zvládáš to, že já si postupně během jedenácti let pořídím manžela, jedno dítě, druhé dítě a přivezu ti sem celou rodinu?

LJ: Mám takové emoční vlny. Když začneme chystat, tak je to celkem těšení, pohoda. Pak přijdou chvíle, kdy bych potřebovala mít možnost víc komunikovat a být víc u toho. Přijde zklidnění, pak velká erupce, protože dáváme dohromady program a bulletin a tam jsou asi největší emoce, protože moje životní tempo je jiné než tvoje, a tak se musíme sladit. Ale letos to bylo všechno v klidu a brzo. Možná nastal nějaký zlom.

LH: Většinu práce jsem dělala od dvou do pěti ráno, protože to většinou obě děti spí. Byl to čas, kdy se asi nepotkáme. Ale zase fungovalo, že když já už šla spát a ty ses chystala do školy, tak jsme se chytily mezi šestou a sedmou ráno.

Kolik se letos přehlídky zúčastnilo lidí?

LJ: Přehlídka má letos o něco nižší návštěvnost. Máme míň seminaristů.

LH: Přihlášených bylo 103.

LJ: Hrajících je kolem 120. A účastníků je celkově kolem 150, plus lektori. Takže ono to kolem 180 bude.

LH: Letos není seminář pro pedagogy, a tím bych je chtěla

tak trochu napomenout. Každý rok se snažíme udělat něco jako odpočinkový seminář pro učitele na konci školního roku a vždycky se tam přihlásí třeba čtyři lidi, takže se ne-naplní. Tak jsem prostě letos ten seminář neotevřela, proto je lidí trochu míň.

LH: Chtěla jsem se tě zeptat, jak se vypořádáváš s tím, že jsem ti sem přivezla tolik dětí a že lektorky jsou matky?

LJ: Je to jakési oživení přehlídky.

LH: Možná až moc velké, co?

LJ: Asi ne vždy je ideální, když malé děti chodí do divadla, protože když pláčou...

LH: K tomu potřebuju říct, že to nejsou moje děti, které pláčou. Já mám divadelní děti, a ty jsou úplně tichoučko a koukají na představení.

LJ: Děti ano, ale myslím, že ne v divadle.

Jaké bylo vaše poprvé na Mladé scéně?

LH: Vzpomínám si na zpravodaj Mladá na Malý. Teď po jedenácté nevím, jestli bych ho schválila. (smích) Bylo to dobrodružství. Nevíš, do čeho jdeš. Víš, že všichni hrozně chtějí, aby to bylo dobré. Byla jsem ráda, že když jsme dělali výběrové...

Rozhovor pokračuje na straně 14...

Dobrej matroš, ZUŠ Planá, Plzeň: O Kohoutovi aneb z*rd se mnou nebude vyje*ávat

Uvařeno od maminky a obdiv od souboru

Máte problém s nahotou?

Klára: Ne.

Martina: Ne.

Renča: Ne.

Míša: Ne.

Zajda: Ano. (smích)

Jirka: Už ne. (smích)

Jeden z výrazných prostředků inscenace jsou sexuální scény...

Renča: V našem věku je to přece hlavní téma.

Míša: A máme ho rádi!

Martina: Sex nás prostě baví.

A kolik vám vlastně je?

Zajda: 20.

Klára: 19.

Renča: 17.

Jirka: 17.

Martina: 17.

Míša: 24.

Text je autorský, jakým způsobem probíhala jeho tvorba?

Míša: Vznikl na základě pohádky Kohoutek a slepička.

Martina: Nejdříve jsme jenom improvizovali, Terka (Pecharová, vedoucí souboru, pozn. red.) to potom hodila na papír.

Terka Pecharová: A pak jsem to učesala. Soubor mi nabídne materiál, který ke konci inscenačního procesu sepíšu do scénáře. Na začátku stál úkol najít text pro jednoho kluka a čtyři

holky, při tom jsem si vzpomněla na knihu jednoho českého psychologa, který rozděluje potřeby mužů a žen do skupin. Muž má podle něj čtyři základní potřeby, které označuje zkratkami, například SEZA, to je: „Sex, kdy se mi zachce“. Na každou mužskou potřebu jsme vytvořili holku, která mu tu potřebu splňuje.

Jak jste se s těmi typy sžívaly, holky?

Renča: Hlavně jsme si řekly základní motivace, které jsme tam chtěly mít a na základě toho jsme si ty typy rozebraly.

Martina: Ty čtyři základní potřeby jsou sex, ten splňovala Milena Povolná (Renča).

Terka: Dana Vostrá (Martina) splňovala potřebu „Nezatěžovat starostmi“, Zlata Drahokoupilová (Míša) pak „Obdiv stále“ a Helena Kolářková „Uklizeno, uvařeno“.

Podle čeho jste si je rozebíraly?

Zajda: Na mě to zbylo. (smích)

Jiří: Ono to občas malinko, fakt malinko, odpovídá realitě.

Holky: Co tím chceš říct?!

Jiří: No, ne ve všem, ale občas se to objeví.

Renča: Minulý rok jsem měla záměr, že bych se na jevišti víc odhalila a ono se mi to splnilo. Možná až moc.

Míša: Já jsem chtěla nějakou ulítlou roli, protože jsem sama ulítlá. Zlatuška je moje spřízněná duše, až na tu hloupost teda!

Soubor: Noooooo...

Míša: A fakt nejsem taková zlatokopka!

Soubor: Noooooo.... (smích)

Martina: Já jsem taková trochu feministka a nerada si nechám kálet na hlavu, takže jsem chtěla drsnou roli.

A ty ses sžil se svou postavou, Jirko?

Jirka: Ne, je to můj úplný kontrast. A nerad vyžívám. Navíc všechny čtyři potřeby mám uspokojeny, na sex mám ještě čas, uvařeno mám od maminky a obdiv mám od souboru.

Zdejší prostor vám moc nesesedl, jak vypadá vaše domácí scéna?

Míša: Hrajeme ve třídě ZUŠ, která je podobná spíše baletnímu sálu.

Jirka: A nejsou tam opony!

Terka: Je rozhodně menší a užší než prostor tady.

Jak se páří koníci?

Jirka: Chytí se za ocásek.

Renča: Potkají se, jdou si, třou se a samec potom otěhotní. Na tom chlapovi to všechno zůstane. To se nám líbilo. (smích)

Vít Zborník

Chudák Kohout či chudinky ženské?

Dobřej matroš z Plané přivezl inscenaci O kohoutovi, která má patrně úspěch na domácí půdě, a na menším prostoru. V tomto případě, byť se odehrálo na zmenšené ploše hlediště, blízko diváků, technické problémy spíše zdůraznily nedostatky a vyvolaly mnohé otázky. Přitom základní myšlenka na komediální situaci, kdy muž Karel Kohout pobíhá mezi pěti ženami, u nichž hledá to, co se mu od zaneprázdněné manželky – psycholožky nedostává, má potenciál přinejmenším pobavit, ale i dát určitý podnět k zamyšlení. Děj začíná na motivační přednášce, radící ženám, jak si poradit se vztahy a doslova ulovit manžela. Ženy, které se zde sejdou (každá je konkrétním typem, reprezentujícím rozmanité charaktery a nároky na muže – finanční, psychologické či sexuální), netuší – a zpočátku to vlastně netuší ani divák – si chtějí osedlat jednoho a toho samého muže. Zprvu se zdá, že si to pan Kohout dobře zařídil. Ale ty ženy, v pravém slova smyslu slepice, nelze litovat, ani se s nimi ztotožnit. Divák si spíše řekne, dobře jim tak...

S ženami a Karlem se v jednotlivých epizodách setkáváme v situacích na jejich „domácí půdě“, kde se ukazuje, že život ani s jednou z nich by pro Karla nebyl rajsskou zahradou. Ale potenciální problém cítí i ony, neboť se s nimi následně sejdem v psychologické poradně, kde jim Eva (sama ve velmi problematickém vztahu ke kočkám) radí, co dělat... Samozřejmě, že v praxi její rady nefungují. Vše spěje k logickému konci, že se překerní postavení Karla provalí. Potud vše v pořádku, ale dále už jen otazníky... Načrtnutý příběh si přímo říká o vysokou nadsázku ve stylu feydeauovských frašek, či v jiném řádu, o možnost čerpat inspiraci z postupů absurdního divadla. Zde se ovšem setkáváme s polovičatě realistickým provedením, v němž se pro diváky nezřetelně hraje s reálnými, ale i imaginárními rekvizitami (až při diskusi jsme se dozvěděli, že ke každé ženě patřily dvě rekvizity jako atributy, ale i ty byly užívány nedůsledně). Kvůli zdlouhavým a vlastně zbytečným přestavbám je narušen temporytmus, a soubor zjevně handicapoval i nevyzkoušený prostor jeviště, kde chvílemi bloudili (nejzřetelnější byly okamžiky, kdy nemohli trefit do zákulisí). Zkrátka, celé věci by prospělo, i při využití těchto rozmanitých manželských a vztahových klíšů a absurdních úchylek, nebát se větší – možná až drastické – nadsázky, které při patřičné razanci dokáže schovat nejednu nešikovnost, a naopak diváka dokáže pobavit.

Jana Soprová

lyže děvkař slepičinec plyš
novýobchodnípartneři pobavilo
koník kohoutek
vysavačKarel sitcom
šílenostvšudeKarel pářeníkoníků
nechcispřostý KarleNe faleš
úlet čiči šok

Rendez-vous, Gymnázium Turnov: Vy mlčíte, Karle?

Podobnost s reálnými postavami je čistě náhodná

Měli jste nejdřív téma, ke kterému seděl Erbenův text, nebo jste si téma našli až v něm?

Vojta: Nejdřív jsme hledali námět.

Eliška: Chtěli jsme totiž udělat autorské představení a hledali jsme předlohu.

Anička: Potom jsme se sešli na internetu a jedna z nás otevřela Kytici a řekla: tahleta báseň je dobrá.

To není vtip, že zkoušíte online?

Vojta: Je to tak, jsme strašně rozlítaní po republice. Jsme sice z jedné školy, ale někteří už odmaturovali a někteří tam moc nechodí.

Proč vás zaujala právě Lilie?

Eliška: Nemá tak známá. Všichni znají Polednici, Zlatý kolovrat, ale Lilii už tak moc ne.

Nika: Ještě se nám zdálo zvláštní, že každá balada má ve sbírce protiklad a tahle je tam taková samotinka. Tak jsme si říkali, že bychom ji trochu vyzdvihli.

Jaké je pro vás hlavní téma?

Anička: Takové to rodičovské rýpání, vztah rodiče a dítěte, shazování odpovědnosti a viny na někoho jiného.

Vojta: Tohle je hodně naše téma. Vztah rodiče každého nějakým způsobem ovlivňuje, u nás to platí obzvlášť, že má někdo komplikovanější vztah s rodiči. Stejně jako ty dvě postavy. Ta holka se tak chová kvůli vztahu s matkou a podobně i klukovo chování pramení ze vztahu s matkou.

Vycházeli jste z vašich konkrétních situací?

Anička: Neřešíme si tím žádné vlastní problémy.

Eliška: Možná jsme měli nějaký základ, ale pak jsme to hodně zveličili.

Nela: A taky jsme se hodně inspirovali textem té balady.

Eliška: Podobnost s reálnými postavami je čistě náhodná.

Jako soubor jste si inscenaci sami vytvořili, režirovali. Jak si rozdělujete role? Kdo má hlavní slovo?

Vojta: Vzniká to dohromady.

Eliška: Občas na nás koukne paní profesorka.

Nela: Někteří mají s divadlem víc zkušeností, někteří míň, takže ti zkušenější do toho víc zasahují.

Eliška: Myslím, že letos poprvé jsme se na tom podíleli rovnoměrně.

Vojta: Každý totiž rozumíme něčemu. Nikdo z nás to nena-psal, takže jsme si to od začátku budovali společně, a tím je to vyrovnané.

Poradili jste se s někým, než jste měli premiéru?

Všichni v jeden okamžik se shodují: Ne.

Vojta: Měli jsme premiéru v Novém Strašecí, kde to bylo před lidmi, kteří tomu rozumí.

Nika: Finální verze byla tam a stejně se to ještě pořád mění.

Vojta: Letos bylo tolik zkoušek co repríz.

Jaký je váš vztah k Erbenovi?

Nela: Vždycky jsem se učila jeho balady, protože se mi líbily.

Nika: Mě ty balady děsily.

Terka: Mě bavilo se učit ty texty.

Vojta: A mně to přijde strašně kvalitní a hrozně mě v tom baví něco hledat. A přijde mi to ojedinelé.

Nela: A nadčasové.

Pak se společně snažíme dopočítat, kolik let uběhlo od prvního vydání Kytice, a shodně počítání uzavíráme tím, že je to prostě víc než sto let.

Vojta: Vidím tam přesah a my jsme se s tím vyblbli. Bavil nás kontrast archaického textu a moderního jazyka a hudby.

Byla Karlova cesta do lesa úspěšná?

Eliška: Jak se to vezme.

Nela: Já bych řekla, že byla. Chtěl něco najít a zbavil se matky.

Nika: A bylo to jeho vysvobození.

Vojta: A stejně je to matčin podpantoflák, takže to vlastně dopadlo špatně.

Anička: Ale zažil lásku s kytkou.

Daniela Walová

V Erbenovi je vše

Skupina mladých z Trutnova, z nichž některé jsme měli možnost vidět už v Dekanémoru, se v souboru Rendez-vous rozhodla inscenací *Vy mlčíte, Karle?* vytvořit protiklad k ukázněnému tvaru vzniklému v rámci *zušky*, a vytvořila volný projekt podle své chuti. Vznikla tak punková variace, v níž se propojují motivy z klasické balady s epizodami ze života mladých, tedy konkrétně jednoho zcela současného Karla. Jeho život pod pečlivým dohledem matky, která to s ním myslí nejlépe a přesně ví, co chlapec potřebuje, se fatálně mění ve chvíli, kdy se zamiluje do Lilie, nikoli nepodobné dívce-květině ze stejnojmenné básně Karla Jaromíra Erbena. A stejně jako v této nepříliš známé Erbenově básni, se právě matka stává příčinou tragédie, zničení mladé lásky.

Představení začíná ještě před začátkem, kdy diváci teprve vstupují do sálu. Skupina mladých se na zšeřelé scéně připravuje na hru, komunikuje přitom s diváky, a teprve po zhasnutí v sále, se začne odehrávat jakési divadlo na divadle. Či spíše prolnutí básně a skutečnosti. Tím, že příběh víceméně postrádá řád a je spíše řetězením volných asociací na motivy Erbenových veršů, není si divák vždy jist, co se před jeho očima vlastně odehrává. Pocitově jsou to spíše takové vlny současných situací a slov, přeléváných sem tam citacemi veršů. Celé představení má specifickou atmosféru bezprostřednosti, z níž se ovšem ne vždy podaří vylovit ty správné významy. I když základní linka – generační konflikt mezi synem a matkou, a mladá, byť trochu podivná láska, je jasný. Vše spěje ke konečnému – a možná trochu nadbytečnému – soudu, kde je jako příčina tragédie obviněn nepřítomný básník. Neboť jeho verše jsou pro mládež škodlivé. Hlasy soudců v jeho baladách nacházejí vše od pornografie, přes domácí násilí až po rasismus a tak je následně básník soudním tribunálem prostě zakázán. Vyvěrá tu na povrch absurdita, kdy za činy současníků (v tomto případě matky) je obviněn v zastoupení někdo, kdo se nemůže bránit. Paradoxně básník, který s odstupem času přestává být pouhou povinnou četbou, ale stále častěji se stává pro nadčasovost svých básní inspirací pro vznik nových uměleckých děl.

Jana Soprová

vtipný Erben
ale párek Kája
binec teenageri
lilie dospívání Kájo
kytice chaos
básně

Reservé, ZUŠ F. L. Gassmana, Most: Piješ, pijem, pijeme

Člověk se s alkoholem setkává už od malička

 rozhovor se souborem

Jak jste dospěli k tomu, že bude hrát o pivu?

Verča: My jsme nejdříve chtěli hrát něco o našem městě Most, pak jsme se dostali k tomu, že Češi jsou hrozně pivařský národ a dohodli jsme se na tom, že o tom budeme hrát. Nejprve bylo téma obecně alkohol a pak jsme se dostali k pivu.

Takže to nebylo tak, že by Pavel Skála přišel a řekl: hraje-me o pivu?

Soubor: Neéé!

Pavel: Vždycky to tak dělám, že jim že přinesu téma a řeknu: „o tomhle budete hrát!“ (smích).

Verča: Pavel to nechává na nás, ale my se bavíme o tématech ve třídě.

Lucie: Pavel nám do toho nemluví, nechává to na nás, ale když je to něco hodně špatného, tak nám to řekne.

Jaký máte vztah k alkoholu?

Soubor: Pozitivní. Občas i negativní, záleží na situaci.

Slyšela jsem poznámky, že se o vás lidi báli.

(smích) To se nedivím, klouzalo to!

Vy nemáte strach?

Veronika: Teď to klouzalo víc než jindy.

Představení jsem vnímala chvílemi jako reklamu pivu, chvílemi jako jeho oslavu, ale pak se v představení obje-

vila hodnotící linka. Co byla zpráva, kterou jste divákovi chtěli předat?

Lucie: Měli jsme tam několik linií, ta jedna byla příběh člověka od narození až po dospělost, že se ten člověk setkává s alkoholem už od malička.

Verča: Alkohol je dobrý, ale v různých situacích, když se to s ním hodně přehání, tak je špatný.

Jak jste dospěli k tomu, že představení bylo tak pohybové, skoro až taneční?

Verča: Měli jsme tam dva momenty, kdy jsme nevěděli, ale ten balet nás napadl takhle (luskne prsty). A pak: člověk pije třeba na taneční zábavě, takže to propojení s tancem a alkoholem bylo logické.

Používáte autorský text, bylo to tak, že každý přišel a přinesl svůj nápad?

Verča: Kromě těch reklamních sloganů ano. Bylo to podle pravdy, psali jsme věty, jak jsme se setkali s alkoholem.

Lucie: Tam jde i o to trumfování se mezi dětmi, já jsem měla alkohol v pěti letech, já ve čtyřech já ve třech!

Pavle, co jsi říkal na to, když ti děti sdělily, že chtějí hrát o pivu?

Pavel: Jo.

A co na téma říkali rodiče?

Ne všichni rodiče chodí na představení. Někteří rodiče vidí, že se s představením pracuje, což se mi líbí. Vidí, že se představení upřesňuje. Dnes tady byli rodiče jedné holky, která musela odjet a právě říkali, že se jim to líbí a některé věci jsou přesnější. Viděli to i na začátku, spousta rodičů o představení řekla, že je dobré.

Vypadá to, že máš náročné rodiče, když jsou schopní formulovat, že je divadlo přesnější.

To jsou speciální rodiče. Nebo nevím, jestli jsou speciální (smích). To jsou rodiče, kteří chodí na hodně repríz. Jejich děti jsou v souborech, jedna chodí do souboru Špenát a kedlubna a druhá do souboru Ušchlý stránky a rodiče jezdí a hrají divadlo a pak se o něm se mnou baví, ale není každý rodič takový.

Irena Knetlová

Pivo ve všech pádech

Český národní nápoj – pivo, to je jistě téma, které má speciálně u českých teenagerů svou relevanci. Neboť znamená jakési přičichnutí ke světu dospělých. Navíc je to fenomén, který dokáže doslova hnout národem. To, že Češi jsou dlouhodobých výzkum mezi evropskými (a jistě i světovými) národy na jednom z prvních míst v roční spotřebě, hovoří samo za sebe. A tak vlastně ani příliš nepřekvapuje, že si tento fenomén v nejrůznějších podobách vzal jako téma mostecký soubor Reservé, a vytvořil až jakési lehce happeningové představení, kde pivo teče proudem. Přitom tu nefunguje ani jako nápoj vyzvaný, ani odsouzeníhodný. Spíše je pivo jako takové a iniciační zážitky s ním spojené podrobeno doslova laboratorní analýze. Autorský způsob práce souboru logicky propojuje rozmanité aspekty, od osobních zážitků – první opilost, první kocovina a vše mezitím, až po připomenutí reklamních televizních kampaní, v nichž je spojován ikonický nápoj s i konickou melodií Smetanovy Vltavy – a to nadsázkou téměř spartakiádní choreografie. Kromě upřímných zpovědí se tedy dočkáme různých pivních her a hrátek (vrcholící soutěží v pití panáků piva). Vše ovšem zůstává na přiměřené úrovni, neboť ačkoli se pivní láhve hromadí, přiznaně ve většině pijí protagonisté vodu... Pokud jsem poukázala až na lehce happeningovou formu, s tou souvisí například polévání se „pivem“, ale i chvílemi značně nebezpečné bruslení po mokré podlaze jeviště. Samotné téma se může zdát oproti velkým tématům politickým, vztahovým a společenským zanedbatelné, ale pokud uvažujeme o pivě ve společenském kontextu, pro Čechy vždy bylo (byť to nikdy nezaznělo nahlas) jakýmsi symbolem svobody, a někdy i protestu. V hospodách při pivu se vždy řešily „významné“ události, a právě pivo – na rozdíl od jiných typů alkoholu, souviselo s jakýmsi zklidněním a smířlivostí konzumentů, spíše nežli s agresí... Takže heslo Piješ, pijem, pijeme, je ať chceme či ne, součástí naší kultury. Ostatně, i občan Havel... však víte.

Jana Soprová

kostka chuť
blitky hustý
otvírák tekutiny
pijem
pivo

NEMÁME, Lužánky – SVČ, Brno: Kabaret Czermak

Dobro nevyhraje
vždycky
nad zlem

Můžete osvětlit zejména těm, kteří nebyli na diskusi, ale i těm přítomným, z čeho/od koho vzešla myšlenka na představení?

Matěj: Vzniklo to tak, že potom, co jsme se nemohli dohodnout na tématu představení, vedoucí přinesli nějaké knihy, my jsme si je pročetli a zaujal nás právě tento text z 90. let. Nadchla nás hlavně jeho atmosféra. Naše představení je jiné

než originál, ale pokračovali jsme hlavně v té atmosféře a bizarnosti.

Text je inspirován surrealismem, proč jste mu dali zrovna kabaretní formu?

Veronika: Řekli jsme si, že kabaret je pohybový a že chceme předat něco, kde je moc energie a můžeme sdílet s diváky naši divnost.

Anička: Baví nás to a nechceme hrát činohru, nějaké psychologické věci, protože si v tom nejsme jistí.

Jaké v inscenaci vnímáte téma?

Vendula: Vidím tam téma takové rozdvojenosti. Dá se to chápat jako jedna osoba nebo jako dvě sestry.

Anička: Je to vnitřní souboj každého člověka, nad kterým bychom se měli zamyslet.

Když vás zaujal především způsob, jakým byl text napsán, a zaměřili jste se na formu představení, je pro vás důležité sdělit divákovi konkrétní příběh?

Matěj: Právě že ani ne. Tím, jak děláme kabaret, chceme všechno odehrát pomocí pohybu a nemyslím si, že je děj tak stěžejní.

Veronika: Ono je to tak, že pohybem a energií sdělujeme myšlenku. Zní to jako klišé, ale je to tak.

A jak je to s těmi anděli? Je jeden jen dobrý a druhý jen zlý?

Vendula: Myslím, že není podstatné to řešit.

Matěj: Nejprve jsme si je pojmenovali jako dobrý a zlý anděl, ale nemyslím, že z těch scén vyložené vyplynuli jako zlý a dobrý anděl. Myslím, že jsou spíš určité stránky lidské osobnosti, které člověk může pojmenovat jako dobré a zlé, ale rozhodně nejsou černobílé.

Jakého anděla si krmíte vy?

Veronika: Já se krmím hodně. Tečka.

Anička: Myslím, že se všichni snaží krmít dobro, ale vlivem vnějších okolností člověk začne krmít zlo. Pro každého může přijít v životě zlom, kdy začne být špatný.

Matěj: A o to jde i v tom představení. Postupně, když tam chodí lidé a jdou za určitým cílem, jde vidět, že první sestra klesá a tím vnějším vlivem se z ní možná stane zlá. Ale je na každém, jak si to vyloží.

Marťa: Mně se hrozně líbí, že dobro nevyhraje vždycky nad zlem, ale je potřeba krmít oboje, protože bez toho by to nešlo. V našem představení to není tak, že by vyhrál ten nebo ten, ale zůstává to na divákovi. Sám si vybere.

Prozradte, jak jste pracovali na charakterech postav? A jak jste si je rozdělili?

Alča: Vzal se seznam, každý řekl, co chce hrát, a ve výsledku to vypadá úplně jinak.

Matěj: Člověk si zvolil svou postavu. Některé vychází přímo z té povídky, některé tam vůbec nejsou. Každý se s tím nějak popasoval sám, aby se v tom cítil.

Marťa: A hodně vychází právě z pohybu.

Kolik času jste strávili nad tvorbou inscenace?

Matěj: Rok a půl?

Mezi členy souboru se rozvíří debata. Nejdříve se dušují, že to byl rok a půl, dva roky nebo méně? Do toho se vloží i vedoucí, kteří nesouhlasně vrtí hlavou.

Matěj: Začali jsme v létě 2018 a premiéra byla na konci roku. Ty jo, tak jenom půl roku.

Daniela Walová

Rozpíjivé obrazy temného světa

V roce 1996 představil soubor hrajících divadelních kritiků poprvé na české scéně dadaisticko surreálnou hříčku Hanse Carla Artmanna Ani zrnko pepře pro Czermaka, k níž se po letech znovu vrátil. V jejích provedení to byla až existenciální hříčka o posledních dnech člověka, který rezignoval na život, rozhodl se prostě skončit a přestal ve svém krámku prodávat. Nyní se tato podivně zšeřelá vize plná tajemných náznaků a makabrozních nálad vrací v kabaretu Czermak brněnského souboru NEMÁME. Víceméně se zde rezignuje na příběh (ale ten vlastně nebyl příliš důležitý ani v původní verzi) a inscenace se soustředí spíše na působivou vizualitu. Vytváří temné panoptikální obrazy, které se vynořují a zase zanikají. V centru pozornosti jsou – místo původní postavy životem utmáčeného obchodníka – dvě sestry. Dva protilehlé póly jedné postavy – červená a modrá. A jako strážci a zároveň pokušitelé jsou vedle nich neustále přítomni andělé, dobrý a zlý. Tak, jak je někdy obtížné odhalit, kde vlastně se zrovna dobré či zlé nachází, jsou tyto dvě bizarní androgynní postavy v černém a bílém jaksi rozostřené, ale neustále poutají pozornost choreografií svých pohybů. A pak je tu průvod dalších postav, které navštěvují za různým účelem krámků – každá z nich jako by vypadla z dávných expresionisticky laděných filmů, či chcete-li novodobější inspiraci, z filmů Tima Burtona. Nabílené tváře, blýskání očí, převážně černé oblečení, až do nepřírozevnosti stylizované pohyby. A nechybí ani kočka, která do těch slov a pohybů sem tam přitančí a mňoukne, aby doplnila iluzi vykloubenosti. Tu stvrzuje i vlezle kolovrátkově znějící hudba na motivy písní Toma Waitse. To vše dohromady vytváří sugestivní atmosféru, evokující podivnost, schizofrenii, záhrobní tanec, sonátu příšer. Tento podezřelý obchod můžeme brát i jako podobenství světa vnějšího i vnitřního, o němž nic nevíme, spíše jen tušíme jeho dráždivé tajemství.

Jana Soprová

slovo rozpor mňau nashledanou
zážitek super hezké
loutky pecka perfektní
kočka krásný neprodám bezvadný
výborný krásný dokonalost
skvělý bežeňáboj
úžasný

Vytrženo z diskuse

O Kohoutovi aneb z*rd se mnou nebude vyje*ávat

Podle mě těch pět žen prostě nemohl stíhat. --- Ten zmrď s nimi docela vyjebával, ženy si toho nechaly dost líbit. Můžeme se ale dostat do situace, kdy někomu nedokážeme říct ne. Rušily mě pantomimické akce, protože je důsledně nedrželi. Jinak mě ale představení pobavilo. --- Soubor by si měl vybrat, jestli hraje s rekvizitami nebo bez nich. Má třeba pouta a bičik, ale jiné věci hraje pantomimicky. --- Souboru jsem nevěřil, téma je od herců 10 a více let daleko, pořád jsem se ptal, proč mi tohle téma chtějí sdělit. Netušil jsem, proč o tomhle hrají mladí lidé a ještě způsobem, který byl nedůsledný. --- Měla jsem problém s rozpoznáním postav, střídaly kostýmy, na začátku jsem proto myslela, že mužský herec hraje čtyři různé muže, že je to jinak jsem poznala až na konci. --- Soubor řešil přelétavost mužů, ale představení mělo spíš pobavit. --- Problematické bylo to, že se téma neřešilo na platformě věku herců, tím pádem zůstávala jen zábava, tematicky se mě to nedotklo, protože jsem s tím kvůli věku nemohl jít. --- Stačilo by mi, kdyby to pobavilo, ale vázl temporytmus. --- Chyběla mi motivace postav k tomu, co říkají a dělají. --- Nejvíce mi fungovala psycholožka.

Jakub Čermák: Četl jsem představení jednoznačně jako komedii. Text mi přišel jako totální blbost z hlediska toho, že bychom na něj měli klást nějaký větší nárok, prostě to měla být chuť. Text má ve svém žánru docela dobrou strukturu. Postavy pracují se stereotypy a kliší, někde to funguje více a někdy méně. Inscenaci podráždí nohy temporytmus, myslím, že by třeba v představení vůbec nemusely být přestavby. Scény byly leckdy nedotažené, nedůsledné, špatně natajmované. Fraška má svá pravidla, postavy musí být ostře řezané, všechno musí rychle odsepat.

Pierre Nadaud: Soubor má možná víc idejí, než kdyby pozorovali realitu. Myslím, že lidé mají právo na téma. I tento soubor má právo hrát toto téma ve svém věku. Mladí pozorují staré, staří mladé. Není možné říct, že v tématu nedokáží najít něco osobního.

Jiřina Lhotská: Vnímala jsem to jako banální anekdotu, kdy psycholožka, která radí ostatním, má sama větší problém než její klienti. Strukturu je možné naplnit, i když se hraje o čtyřicátnících. Ale soubor hraje pro své vrstevníky. Mě nezajímá, jak hrají čtyřicátníky, ale jaký mají vztah a postoj k postavě, které je čtyřicet.

Jana Soprová: Vidím tu nejasnost žánru. Je to komedie, podobná Bakalářům, s realistickým herectvím, nebo je to situační komedie, fraška, která vyžaduje větší míru nadsázky? Znamenalo by to mnohem lépe vypracovat jednotlivé gagy. Soubor možná zradil větší prostor, než ve kterém normálně hrají.

Viktorie Čermáková: Přejde mi dobré pro tento věk začínat upřímně od sebe, abych se mohl dostat k tomu, že budu hrát nějaké charakter a třeba se jim i posmívat. Tady se mi zdálo, že soubor chtěl nějakou fázi divadelního vývoje přeskočit, ale my to vidíme. Když chcete hrát o chlapovi, který zvládne pět žen, tak takový muž musí nějak vypadat. Když jako formu zvolíte kliší, tak to, že chlapec vypadá jako křehký intelektuál, ale ne alfasamec, v tom dělá zmatek.

Vy mlčíte, Karle?

Fungovalo mi hrozně moc věcí, včetně tajmingu voicebandů, které ve čtyřech vytvářely dojem, že mluví celý dav. --- Moc zajímavé mi přišly metafory, kterých v představení byla celá řada. --- První část se mi opravdu hodně líbila, byly tam výborné nápady, ale od jisté chvíle mi už představení padalo, a soud mi přišel zbytečný, klidně bych to utnula ještě před ním. --- Představení se mi dělilo na dvě části, první mluvila o Erbenově díle a o tom, že je docela brutální, druhá pak byla absurdní příběh o klukovi, který se zamiluje do lilie. Ale bavilo mě herectví souboru. S Erbenem to pro mě v druhé části moc spojené nebylo a ani jsem ho moc nepotřebovala. --- Kouzelné mi přišlo, že vezeme starého Erbeny a přidáme k němu aktuální věci. Propojení mi fungovalo a dávalo mi smysl. -- Viděl jsem tam téma nebezpečí zfanatizování, kdy se stane jedna tragédie a kvůli ní se zakáže celá kniha, literatura. Jen jsem nepochopil, co si o tom myslí soubor. --- Moc se mi líbilo, jak zobrazili matku, byla to pětihlavá saň. --- Myslím, že matka si až po smrti syna uvědomila, že syna zabila ona, a proto na konci recituje Erbenovu báseň. --- Nejsilnější téma pro mě bylo to, co protkává Erbenovy básně, že bychom si neměli zahrávat s mytickým světem. Na konci, když se matka vrací k Erbenovi, pochopil jsem to tak, že sice soud něco řekl, ale my nakonec víme, že za to nemůže Erben, že ty důvody jsou hlubší. --- Poslední část se soudem jsem chápal jako nezbytnou, aby matka mohla přenést vinu na Erbeny, aby se s tím mohla vyrovnat. --- Děsně mě bavila forma, celou dobu jsem si nepoložil otázku tématu, problém jsem měl, že se soubor nějak bál rozjet na plný plyn, scény mi přišly polovičaté.

Jiřina Lhotská: Moc se mi líbilo propojení Erbeny s tématem souboru. Soubor si pohrává s Erbenem a se svým viděním života. Představení začínalo tak, že je o hercích, pak do něj soubor zakomponoval Erbenovy básně. Strašně moc mě bavilo. Bylo to vtipné, hravé, ryzí studentské představení se všemi nedostatky. Viděla jsem nasazení, autentičnost. Měla jsem tam dva konce – scéna se soudem byla trochu v jiném řádu a poetice, řešila se témata, která do té doby nepadla. Pro mě tam byly zobrazené i estébácké manýry, zase v jiném řádu.

Jakub Čermák: Hodně jsem si užil začátek, kdy představení vyrazilo určitým směrem – ale nakonec tam nedorazilo. Nepochopil jsem, proč tam byl soud, jestli souboru Erben opravdu vadí nebo ne, pokud by vadil, mohl by mu udělat i daleko horší věci. Primární téma pro mě byla lilie, scéna, kdy hrdina představuje lilii a matku, byla velmi silná. Řada scén měla určitou živelnost, ale byla v nich vidět určitá nedotaženost, nedozkoušenost. Stálo by za to být precizní.

Pierre Nadaud: Vzkaz pro pedagogy: je skvělé a odvážné pustit lidi dělat svoji věc, hlavní je, že se s nimi setkáváme.

Piju, piješ, pijeme

Herci byli moc pěkně sešraní, trochu mi vadilo, že pili vodu, mohli ji aspoň nabarvit. --- Oceňuju technikálie, po prvním představení byli všichni skrz naskrz mokří, nevím, jak to dokázali do druhého vysušit (odpověď souboru: měli jsme dva kostýmy). --- Od začátku jsem nebyl na pochybách, že pivo a alkoholismus kritizují, proto mi nevadilo, že pili vodu. --- Pivo jsem vnímala jako symbol pro vstup do dospělosti, kdy většina lidí má v 15 letech pocit, že jim patří svět. --- Dlouho mi připadalo, že to je óda na pivo, dokonce jsem na ně dostala chuť, ale na konci mě ta chuť přešla. Na konci pro mě bylo jasné, že to není dobré. --- Možná nejde obecně o alkohol, ale o to, jak je český národ pivní. --- Oceňuju, co všechno dokázali vymyslet na pivo. --- Cítila jsem, že mluví sami za sebe. --- Tanec na Vltavu mi autenticitu zpochybnil. --- Přišlo mi zajímavé, že patnáctiletí se vůbec chtějí bavit o tom, že alkohol není v pořádku. --- Pro mě to nebyla kritika alkoholu, ale spíš předložená fakta, která si každý může po svém interpretovat.

Jana Soprová: Zjistili jsme, že nikdo v porotě není pivař. Mostecký soubor ve většině svých projektů vychází z toho, co kolektiv zajímá. V pubertálním věku je to asi logicky i alkohol. Brala jsem to jako zkoumání fenoménu piva z různých úhlů, osobních zážitků i z veřejného prostoru. Taneční sekvence na hudbu Vltavy byla inspirována motivem z reklamy. Bylo to autentické, spousta lidí ráda sdílí zážitky, kdy se poprvé opili, pozvraceli a podobně.

Jakub Čermák: Téma mi nepřijde vůbec špatné, myslím, že to je kulturní fenomén. Jakkoli bylo v představení byla spousta humoru, nepřekročilo hranici, kterou vnímám, když se kolem mě lidé baví, jak se poblili. Dozvěděl jsem se, kdy jste se poprvé napili, někdo se tím i trochu chlubil, následovala eskapáda příběhů. Z tématu, které je možná specifické pro český národ, jsem ale nevyhrabal nic. U Vltavy jsem měl pocit, že choreografie měla být buď zpackanější, nebo naopak v kontrastu dokonalejší. Bylo mi trochu líto, že jsme se nedozvěděli nic než pár zábavných historek. Na jevišti to pro mě bylo bohužel málo.

Pierre Nadaud: Na jevišti jsem viděl super stroj, tempo bylo akorát, nenechalo nás málo ani moc myslet. Až jsem si někdy přál mít čas o tématu sám přemýšlet. Stále nevím, jestli svět posunujeme tím, že pozorujeme realitu a popisujeme fakta, nebo tím, že jdeme do osobních vzpomínek. Víme, kolik piva vypije člověk za rok, ale co s tím?

Viktorie Čermáková: Na můj vkus to bylo příliš bezpečné. Mělo to dobrý rytmus, herci v tom byli naplno, má to nějakou kvalitu. Ale připadalo mi, že představení neriskuje žádné nebezpečí.

Jakub Hulák: Souhlasím s tím, že Skálový soubory často využívají podobný princip, že nějaké téma rozeberou ze všech stran. Ale tentokrát to pro mě nemělo sílu, protože to zůstávalo v rovině historek, které nejdou do intimity, na dřev. Tady mi to zůstalo na rovině banálních historek.

Jiřina Lhotská: Od začátku jsem pochopila, že to je přesný stroj, je zábavný, rytmický. Chyběl mi moment, kdy se jedno kolečko zadrhne, zastaví a je tam něco navíc, s čím se musím vyrovnat.

Kabaret Czermak

Geniální. --- Super. --- Hrozně to šlapalo. Nepřestavovala se scéna, nečekalo se, pořád se něco dělo, slečna v červeném ani nemrkala, nebyl tam jediný moment, kdy bych si říkala, kdy už to skončí.

--- Představení bylo po všech stránkách naprosto perfektní. Oceňuji Ference a Egona, kteří dělali repetitivní pohyby. --- Mělo to atmosféru, bylo to postavené na formě, kterou znám, ale téma, které bylo zajímavé, boj dobra se zlem, na konci nebylo vyřešené. Ale i tak se mě to dotklo. --- Téma se mě dotýkalo. Zároveň bylo divadelně tak zpracované, že jsem neměl co vytknout. --- Chci moc pochválit hudbu. --- Příběh mě vůbec nezajímal, jen mě bavilo se na to dívat. --- Pro mě to bylo o dvou klucích a o tom, že silnější je ten, kterého člověk krmí, ale nemůže vyhrát jen jeden, protože nikdo není jen dobrý nebo jen zlý. --- Mrzelo, že tam nebyl konkrétněji ukázaný vztah mezi černým a bílým a tím, jak člověk jedná. Necítil jsem, že bych svým konáním někoho nějak krmil. --- Moji studenti mi řekli, že ten bílý anděl nebyl tak úplně dobrý a ten černý nebyl tak úplně zlý, nevím, jestli je to dobře.

Viktorie Čermáková: Představení na mě zapůsobilo silně jako krásný obraz, měla jsem radost z výtvarného gesta inscenace – až na hadr na praktáku. Když už je něco takhle vymazlené, je škoda, že nevidíme postavy celé, ale schované za praktákem. Masky pomáhají tomu, že každá grimasa je pozoruhodná. Hudba někdy pro mě byla únavná, ale vytvářela atmosféru, která byla pozoruhodná. Problém jsem měla s příběhem, nevěděla jsem, co se stalo, co překvapivého a nového mi řekl. Na konci jsme měla pocit podtržené židle – o čem to bylo a co mi to chtělo říct, toho jsem se vlastně nedobrala.

Pierre Nadaud: Nejasnost mezi dobrem a zlem je dar. Musím přiznat, že jsem se ztratil, nebylo to artikulované, nevím, proč je dobro a zlo rozmazané. V momentě, kdy začne mluvit herečka, zvukař rychle ztlumí hudbu – nestálo by za to být v pohybu, pracovat s hudbou jako s krajkou?

Jiřina Lhotská: Vnímala jsem představení jako velmi silný výtvarný počin, který ve mně zůstane velmi dlouho. Ale zároveň jsem jako divák měla potřebu větší informovanosti, odkud kam mám příběhem dojít. Režijní práce byla výborná, tento typ divadla potřebuje naprostou přesnost a režiséři dovedli soubor k přesné stylizaci v pohybu, herecké práci i rytmu.

Jakub Hulák: Vnímala jsem to jako perfektní stroj, ale zároveň když je to jen zvnějšku zrežirované divadlo, myslím, že to vypadá jinak. Každá součástka byla velmi zapojená a šla do toho z vlastního přesvědčení.

Jakub Čermák: Nemám rád, když někdo přijde na jeviště s obličejem od bílého pudru, ale tady jsem to krásně zvládal, děkuju. Fascinující byl pohybový slovník, zacházení s pohybem. Estetika mi hodně připomínala Tima Burtona. Prakták uprostřed bych odpustil, kdyby tam nebyl ten ošklivý lajntuch a ty židle po stranách, které byly zřejmě zdejší. Z hereckého hlediska je tam limit v práci s řečí, hlavně u menších rolí. Příběh mi v leccems také přišel banální. Ale představení celkově považuju za velmi kvalitní.

zapsal -das-

Volný proud myšlenek

 seminář Dialogické jednání

Na seminář dialogického jednání přicházím asi o půl jedenácté, vstupuji tedy do druhé poloviny posledního seminářového dne. Lektorka Hana Malaníková měla zrovna rozpovídáno a ani se neotočila na nově příchozího. To měla být předzvěst dojmu, který na mě seminář udělal. Teprve když domluvila, otočila se a jemně mě pozdravila. Dělá zvláštní dojem, inu žena vsutku dojemná. Hanka pobídla seminaristy k práci a

sedla si mezi diváky do improvizovaného hlediště. Na jeviště mohl jít kdokoli, ale obvyklé trapné čekání, než se někdo osmělí, jsem čekal zbytečně. Jeden ze seminaristů ihned vystartoval a vešel do prázdného prostoru, ano, tohle znám z improligy a seminářů Jany Machalíkové, teď dá jistě Hanka zadání nebo emoci, kterou má frekventant znázornit.

Jak dalece jsem se mýlil, protože přesný opak byl pravdou. Mladý muž jen stál, procházel se, ale hlavně zveřejňoval svoje vnitřní pochody: všechny pocity trapnosti, frustrace, že ho nic nenapadá vyvolávaly směšný, ale zároveň jakýsi klidný dojem, neboť aby nebyl frustrovaný i divák, musí zjemnit svá očekávání, nebo lépe: rovnou se jich vzdát.

Jakmile jsem se vzdal svého očekávání a chtíče vidět příběhy, emoce a Aristotelovy nebo radši Freytágoovy oblouky, došlo k zajímavému uvolnění a podezřelému diváckému zážitku. Ono to prostě stačilo. Pouhá přítomnost stačila. Stačila k tomu, aby vznikl divácký zážitek, sice nikterak emoční, přesto tam

byl. Možná Hana Malaníková ve skutečnosti nenabízí divadelní seminář, ale spíše seminář života, protože přeci tak to je: život a přítomnost jsou samy o sobě dokonalé a není třeba je nadsazovat zbytečnými příběhy, dramaty a problémy, které ale tak rádi vytváříme. Protože proč žít v prosté přítomnosti, když si to můžeme pořádně opepřit nějakou vztahovou krizí nebo ještě lépe existenciálními problémy.

Když si po několika minutách mladík sedl a ukončil své „výstoupení“, energicky se zvedla slečna, která v prostoru prostě jen mávala rukama, až se jí ovšem zastavily v pozici, která vypadala, jakoby držela dítě. Myšlenkový proces se spustil a začal generovat sám sebe, a tak se seminaristka dostala do příběhové flow, ve které nám převyprávěla svůj (fiktivní) příběh o tom, jak otěhotněla a jak teď neví, co s děckem. Těžko uvěřit, že celý tento konstrukt vznikl až přímo na jevišti.

Tento postup jevištní práce má však další rozměr, a to rozměr terapeutický. Dívka s dítětem jako by se na jevišti vyrovnávala s něčím, o čem možná ani nevěděla, že v sobě má: je mladá, ale už by třeba chtěla mít dítě, zároveň však neví, co by s ním dělala. Volný proud myšlenek ji k tomuto konfliktu prostě dovedl a ona ho bez váhání zveřejnila. Nevím, jestli dívčiny myšlenky a problém byly fiktivní či nikoli, dokážu si však představit terapeutickou metodu, založenou na tomto volném proudění.

Přítomnost a proudění, to jsou hlavní činitelé semináře Hany Malaníkové, ale také našich životů.

Vít Zborník

PS: Metodu jsem si chtěl vyzkoušet, a tak jsem si přímo na semináři vypsál mé jednání s utajeným partnerem:

Takže Vítku, je třeba zaplnit 4000 znaků.

Jo.

Dáme to?

Spíš ne, vogo, jsme unavení, otrávení, asociální a vypnutí.

No, ale tak seš ve zpravodaji, tak se kurde číň, ne.

Ale ale...

Říkám, že to dáme.

Já chci domů.

Soustřed se, slyšíš.

Jasně, takže... dialogické jednání, co tam o tom napsat.

Zkus něco hlubokýho o přítomnosti a proudění života.

To zní dobře.

Tak jo.

Tak jo.

Kdybych občas dostala kopanec!

 seminář dokumentární divadlo

Tweety, facebookové příspěvky, aktuální témata, autentické nahrávky výpovědí a zvukové záznamy, s tím vším se pracovalo na semináři dokumentárního divadla. Zdá se, že lektorka Linda Straub vede skupinu promyšleně, strukturovaně a ví, kam míří.

Máš v sobě aktivistku?

Jo, ale na druhou stranu divadlo asi není silný aktivizační nástroj, kdybych byla silná aktivistka, tak bych ho asi nedělala, ale byla bych na sociálních sítích, a to mě zase nebaví.

Jaká byla tvoje cesta k divadlu?

Chodila jsem do školy, začínala jsem divadelní vědou, pak jsem zakotvila na HAMU, pak na DAMU na režii a ještě na divadelní pedagogice v Norimberku, ale asi největším divadelním vlivem na mě jsou česko-německé projekty ČOJČ. Tam jsem si uvědomila, že lze dělat divadlo i jinak, než vzít předlohu a začít hledat, jak ji zinscenovat. Velký vliv na mě měl i Tomáš Žižka, se kterým jsem se potkala na DAMU, je strašně dobrý učitel, protože poslouchá a zároveň nabízí.

Jak jsi pracovala se skupinou?

Snažila jsem používat nástroje, které seminaristy mohou obohatit, ať už budou nebo nebudou dělat divadlo. Vycházet z toho, co je ve skupině zajímavé, první den jsme hledali společný téma, pak jsme se pro to téma snažili najít nějaký obsah, a pak jsme tomu dávali formu.

Co současné dokumentární divadlo v Čechách?

Měla jsem pocit, že dokumentární divadlo v 80. letech vymíralo, v poslední době zase vybublává. My děláme dokumentární

divadlo, jsme Spielraum Kollektiv. V pražském divadle Archa ho dělá Jana Svobodová, tady je Lenka Huláková, která má za sebou několik dokumentárních inscenací a v porotě Jakub Čermák, který vedle toho, že dělá projekty, které jsou spíš činoherní, tak občas k dokumentu dojde. Je toho mnohem víc, hranice dokumentárního divadla je rozmazaná.

Jak konkrétně jsi seminaristy vedla k cíli?

První den jsme pracovali na hledání tématu, zjišťovala jsem, co je baví. Dělalí jsme brainstorming, psali jsme si témata, která nám připadala zajímavá, pak z toho vyšla tři témata. Ta témata byla: životní cíl, společnost a jedinec a vliv a ovlivňování. Každé téma mělo ještě podhoubí, u vlivu to bylo téma médií a další aktuální problémy společnosti, u jedince to byla šikana, sebeláska, a u životního cíle to byly peníze. Druhý den jsme dělali aktivity venku, a zaměřili jsme na téma, sbírali materiál, někteří lidé fotili, někteří psali, sbírali objekty, pak vznikly první performance. Také jsme si představili nástroje dokumentárního divadla. Snažila jsem se jim nabídnout vždycky víc, aby si mohli vybrat.

Jaká současná témata tě nejvíc inspirují pro vznik divadla?

Inscenacemi vždycky zpracováváme témata, která nějak mnou a Mathiasem (Lindin manžel - pozn. redakce) hýbou. Zajímalo mě téma nacionalismu ve společnosti, a to už jsme zpracovávali ve Fidlovačce, také mě zajímá závislost na sociálních sítích a předigitalizovanost a teď už mě zajímá spíš klima, zajímá mě, proč je najednou teplo, proč chrlíme zbytečnosti a hrozné množství odpadu.

Co chystáte?

Příští rok chystáme trošku změnu, mám takový pocit, že na představení přijde divadelní elita lidí, kterých já si strašně vážím, ale myslím stejným způsobem jako já. Poklepeme si po zádech a řekneme si: „jo, je to hrůza“. A přála bych si, aby na ta naše představení chodili i lidé z druhé strany. Kdybych občas dostala kopanec za to, co tam řeknu nebo napíšu! Příští rok zkusíme jít do veřejného prostoru. Uvidíme, jak to bude fungovat.

ANKETA MEZI SEMINARISTY

Co ve vás seminář změnil? Dělalí jste něco, co jste si na divadle ještě nezkusili?

Nikola: Minimálně jsem chtěla poznat, co je to dokumentární divadlo, a to jsem pochopila.

Lucie: Dělalí jsme toho strašně moc, ještě to zpracovávám.

Zuzana: Nikdy jsem nedělala ve čtyřech dnech tolik performance. Byla to pro mě cenná zkušenost a zároveň jsme se o tom mohli bavit a dostat zpětnou vazbu od diváků. Dozvěděla jsem se o prostředcích dokumentárního divadla: rešerše, rozhovory, sbírání nějakých objektů, focení a divácké zapojování se do divadelního tvaru, bylo to pro mě úplně nové a jsem ráda, že jsem si to mohla vyzkoušet!

Irena Knetlová

TEATROLOGICKÝ VÍTKŮV ÚL

/zkráceně TEATRO VŮL/

Vít Zborník, teatrolog bez titulu, vám ve své rubrice každý den zprostředkuje pojem či pojmy ze světa nejmodernějších teatrologických trendů. Dnes naposledy!

Co máš radši strukturalismus nebo poststrukturalismus? Aneb první otázka, co se tě zeptají na Katedře divadelních studií na Univerzitě palackého v Olomouci. Jenže co, je co? Jedná se o dva základní přístupy k analýze inscenace.

Strukturalismus

Vznikl v Pražském lingvistickém kroužku. Celek je složený z částí, ale je více než pouze součet částí, protože se mezi nimi vytvářejí vztahy, ty jsou pak zkoumány. Avšak nejen to, zkoumají se i vztahy mezi vztahy. Ještě to chytáte? Fajn.

Poststrukturalismus

A tady přichází to zajímavé. Poststrukturalisti už moc nevěděli, jak se vymezit vůči strukturalismu, tak si vymysleli, že struktura stojí za prd. Nebo přesněji, že není důležitá, ale POZOR, přišli s novým poměrně převratným konceptem, že „autor je mrtvý“, jinými slovy, že chýpl, myšleno tak, že jako diváci nemáte přemýšlet nad tím, co tím autor zamýšlel, ale máte si hledat vlastní významy. Važte si tohoto mého polopatického vysvětlení. Co bych za něj dal minulý týden u zkoušky (mám za F).

Shrnutí:

Buď koukej na strukturu a rozeber to na části (herectví, zvuk, světla, prostor...) a nebo na to kašli a nech to na sebe působit. Divadelní věda v kostce, tak se stavte k nám na katedru na přijímačky, pokud jste četli všechny tři Teatrovoly, máte to v kapse: www.kdfs.upol.cz

A já se jdu učit na druhý pokus.

Vít Zborník

... pokračování ze strany 1

... řízení, přihlásilo se asi pět nebo šest míst a mezi nimi se objevila Lenka s Malou scénou.

LJ: Pro mě to bylo nejen dobrodružství, ale takový velký pokus vstoupit do naprosto neznámých vod ve velkém nadšení. S Lenkou jsme měly spousty setkání, kdy vznikal název přehlídky, celá koncepce, kolik tady bude souborů a kde se bude hrát, jak to bude vypadat, bude zpravodaj, bude logo? Bylo tolik otázek a tolik neznámých, takže to bylo velmi emotivní v dobrém slova smyslu. A velké těšení se a velká radost. Po prvním ročníku, byť jsme byli vyčerpaní, tak jsme měli pocit, že jsme zdolali velmi vysokou horu a přišlo mi, že jsme byli hodně stejně naladěni v tom, kam to vlastně chceme vést. A to si za těch jedenáct let sedlo.

Ideální dialog probíhal, probíhá a bude probíhat?

LH: Pokusy o ideální dialog jsou a je super, že cítím, že je snaha i na druhé straně.

LJ: Jo. Děti porostou. Já budu stárnout.

Ale Mladá scéna bude pořád mladá!

LH: Tak děkuju. (sklání se k LJ a dají si pusy. MLASK!)

Daniela Walová

Moje poprvé...

Redakce

Dost bylo osobních výlevů, vnitřního exhibicionismu a duševní nahoty jediné členky redakce. Ať se o své zážitky a zkušenosti o svém poprvé podělí i ostatní reportéři MS:

Vítek:

Moje první Mladá scéna byla v roce 2015. Jeli jsme sem s mým souborem Odřený lokty hrát pohybovou inscenaci A kráska, zvíře... Pro mě, jako pro mladého tvůrce, byla zásadní diskuze, dodnes si pamatuju slova Romana Černíka, který o mých patnáctiletých studentech řekl, že si mají rozmlátit hlavy židlí, aby to bylo trochu víc „na hraně“. A pak samozřejmě laskavá slova lektorky Zuzany Jirsové, která prohlásila, že kdyby nebyla porotkyně, tak by z představení odešla. Ono to v psané formě zní blbě, ale oni to mysleli dobře, tím jsem si jistý. Proto od té doby jezdím Mladou každé rok, pro její otevřenost, svěžest a přátelskost. Díky za to!

Irena:

To je tak dávno! Byla jsem mladá. Hráli jsme v barevných punčocháčích. Honza Mrázek hrál na kytaru. Sešla se tu nejlepší divadelní parta. Silná generace. Strakonice, Olomouc, Plzeň, Relikty Praha. Hodně jsme pili, všechno, co teklo. Jiřinka taky pila. A já se tu chtěla zamilovat, a to se mi nepodařilo. Tak jsem se aspoň opatrně zapojovala do diskuzí. A fotila selfička na mobily holek z mého souboru.

Kdo páchá Mladou na Malý?

Daniela Walová, Irena Knetlová, Veronika Zárubová, Vít Zborník, David Slížek, Lenka Huláková, Jakub Hulák a další.

Neprochází jazikowou koregtůrou...